

ftuelser, der ere blevne gjorte gældende fra Windretallet i denne Sal med Hensyn til det politiske Moment, skal jeg ikke komme nærmere ind herpaa, men jeg er af de anførte Grunde imod denne provisoriske Lovs Fremkomst og mod dens Opretholdelse i de senere Aar. Nu kunde det synes, at naar man staar paa et saadant Standpunkt, vilde der ikke være nogen Grund til at komme ind paa den saglige Side. Imidlertid er der jo af den ærede foregaaende Taler blevet udtalt en Beklagelse over, at man ikke tidligere har villet være inde paa den saglige Behandling af dette Lovforslag, og da Loven jo nu i en Række af Aar har haft Vejlighed til at virke og Vejlighed til at vise, hvilke Konsekvenser den fører til, tror jeg alligevel, der er Grund til at komme lidt ind paa den saglige Side af det foreliggende Spørgsmaal. Jeg vil da begynde med at gøre gældende, at med Hensyn til de ny Regler for Pressen og dens Behandling, som dette Lovforslag sætter, er der udtalt ved en tidligere Behandling fra den ærede Justitsministers Side, ligesom ogsaa Lovforslagets § 2 udtaler dette, at Anonymiteten i Pressen skal kunne bevares i alt Fald indenfor visse Grænser, og saa vidt jeg har haft Vejlighed til at lægge Mærke til den ærede Justitsministers Udtalelser, ligesom ogsaa Udtalelser fra ærede Medlemmer her i Salen, næres der en ret betydelig Betænkelse ved fuldstændig at gaa bort fra, at Anonymiteten i Pressen skal kunne bevares. Jeg anser det ligeledes for i høj Grad nødvendigt, at Anonymiteten i Pressen kan blive bevaret; jeg anser det for saa nødvendigt, at man ikke vil kunne tænke sig en virkelig Pressfrihed uden dette, at Medborgere og Forfattere kunne saa Vejlighed til at give deres Tanker Luft og til at fremsætte deres Ansuelser uden at være kendte. Jeg vil begrunde dette ganske kort derved, at den Straf, som her er Tale om at sætte for Udtalelser gennem Pressen, ikke er den eneste Straf, som kan ramme Forfatteren; man har en anden Maade at ramme ham paa, som vistnok mange Gange er adskilligt føleligere end den, som rammer ham gennem Loven, nemlig den private Forsølgelse, der kan sættes i Scene overfor Folk, der aabenbare Ting, som deres forsætte i en eller anden Egenstabs vilde forhindre og forbyde dem at fremsætte; der kan opstaa og opstaar økonomiske Forsølgelser af en saadan Art, at vedkommende kan gaa fuldstændig til Grunde. Det medfører tillige den Kalamitet, at naar Folk ikke kunne fremsætte deres Tanker, uden at de samtidig skulle være tvungne til at lægge

deres Navn til og være udsatte for Forsølgelser af den Art, her er Tale om, kan det føre til, at mange Menneker kunne blive tvungne Medvidere om store Uretfærdigheder, uden at de af Hensyn til deres Stilling i Fremtiden tør aabenbare det, de maaste ikke kunne forsvare overfor deres Samvittighed at være medvidende om; de ere tvungne til at tie stille af Hensyn til deres Fremtid og af Hensyn til deres økonomiske og sociale Stilling, fordi de ingen Mulighed have for at komme frem med det uden at blive ruinerede. Saaledes som jeg ser paa den Side af Sagen, mener jeg, at det er fuldstændig nødvendigt, at Anonymiteten for Pressen bliver bevaret. Ser man imidlertid paa Lovforslagets senere Bestemmelse, ser man, at det er daarlig bevendt med Anonymitetens Bevarelse, saa daarlig, at den egentlig fuldstændig forsvinder efter de Regler, der senere fastsættes. Det, som Forslaget egentlig gaar ud paa, er at slaa fast, at den virkelige Leder af et Blad skal være den ansvarshavende. Det er et Angreb paa det System, man har kaldt Straamandsystemet, som man ved Hjælp af dette Forslag vil søge at komme til Livs. Nu vil jeg bemærke, at ved et Bladforetagende vil det i overordentlig mange Tilfælde være aldeles umuligt at paavise, hvem der er den virkelige Leder. Man vil gøre gældende, at som saadan maa man betragte en Mand, der er bekendt med alt, hvad der staar i vedkommende Blad, og har givet sit Minde til, at det bliver optaget i Bladet; men noget saadant finder vistnok ikke Sted ved ret mange Blade, navnlig ikke ved større Blade; jeg tror ikke, at en enkelt Mand ved et saadant Foretagende er i Stand til nøje at granske alt, hvad der kommer i Bladet. Det har gentagne Gange under Reissjager viist sig, at Folk, der indtage Stillinger som Ledere, Redaktører eller ansvarshavende for et Blad, ere blevne tiltalte, Folk, der have staaet i en saadan politisk Stilling, at vistnok ingen vil kunne mistænke dem for at være Straamænd i den almindelige Forstand, men ikke desto mindre har det viist sig, at Folk i saadanne Stillinger have været ukendte med Artiklers Indhold, som de ere blevne straffede for, ere altsaa blevne straffede for andres Handlinger. Altsaa efter de Regler, der staa i Lovforslaget, er det vanskeligt at vide, paa hvilken Maade man vil godtgøre, hvad der forstaaes ved de virkelige Ledere, og der aabnes vistnok her Mulighed for Vilkaarlighed, som gør det usikkert, hvad der skal forstaaes derved; altsaa med Hensyn til Regler, som ere bagerede paa saadanne Udtryk, veed man ikke